

høje det Statskaffebidrag, fom her bestemmes, faaledes at det kan blive paffende, efterhaanden fom Sygefaffernes Medlemsantal ftiger. Under denne Betingelfe, men ogsaa kun under den Betingelfe bliver det en god og gavnlig Lov. Det have vi imidlertid i og for fig ikke abfolut nogen Vished for, og der bliver endnu mindre Vished derfor, naar man vil flaa Loven op til noget ftort. Siger man derimod til Befolkningen: Det er en Nødhjælp i Øjeblikket til de nuværende Sygefaffer, faa er det meget rimeligt, at man ftammer for den, fom Stillingen er, og faa kan man efterhaanden naa et andet Refultat. Men figer man, at der opnaas bethdeligt ved Loven, fom den foreligger, faa narrrer man Befolkningen, thi det er ikke noget bethdeligt, naar der af Statskaffen, hvoraf der udgaar Millioner til de unyttigfte Formaal, bliver udredet en halv Million til de nuværende Sygefaffemedlemmer. Jeg maa tilftaa, at ifær for Forhandlingspolitikken, fom nu flal tage deene Lov til Indtægt, synes jeg, at det er ret ubethdeligt, hvad der fter. Det er ikke nogen folid Bygning, man her opfører, men et midlertidigt Skur for Sygefafferne, hvor de en Tid kunne tribes, og fom efterhaanden kan forandres til noget nyttigt og godt. Det er Mindretallets Stilling til Loven, fom jeg nu har motiveret den. Vi ftemme for Loven trods dens Strøbeligheder, fordi vi finde den faa urimelig, at vi mene, at den maa forandres, og vi tiltræde i øvrigt Loven, fordi den under Forudfætning af, at Begrænsningen hævæs, efterhaanden kan blive Sygefafferne til Nytte.

Scharling: Efter det Foredrag, vi nu hørte af det ærede Medlem, flulde man jo tro, at denne Lovs Gennemførelfe i den Skikkelfe, hvori den nu foreligger, maatte betragtes fom en Sejrr for det Parti, hvortil jeg hører, og fom jeg har repræfenteret ved Forhandlingerne om den. Jeg maa imidlertid desværre tilftaa, at jeg ikke kan betragte den fom en faadan Sejrr for dette Parti, men at tværtimod ogsaa jeg har haft adffillige Betænkelfigheder ved det foreliggende Refultat, om jeg end famftammer med de øvrige Medlemmer af Udvalgets Flertal i, at jeg ubetinget maa tiltræde Lovens Gennemførelfe i den Skikkelfe, hvori den nu foreligger. Jeg flal naturligvis erkende, at nogle af de i Landftinget gennemførte Vædringer, fra mit Standpunkt betragtet, ere Forbedringer, og at dette netop angaar nogle af de Punkter, om hvilke jeg her i Tinget ved tredje Behandling fremhævede, at vi fra vor Side ikke kunde gaa med til dem, faaledes fom de

bleve vedtagne her i Tinget fidft, men der er enkelte andre Punkter, hvor jeg ikke er i famme Grad tilfreds med Refultatet. Jeg flal faaledes ekfempelvis fremhæve den nuværende Affattelfe af § 8, Omflytningsparagraffen, fom er bleven reduceret til et faadant Minimum, at jeg paa ingen Maade finder den fyldeftgørende og beklager, at den er bleven faa stærkt reduceret. Ogsaa Bortføringen af et Par Punkter i § 29, den tidligere § 28, beklager jeg. Det, fom egentlig er Hovedfpørgsmaalet, naar der flal fpørges, hvilket Parti der bliver det fejrende, er imidlertid Spørgsmaalet om Statstilfuddet, og her kan jeg aldelø ikke erkende, at vi have vundet nogen Sejrr. Tværtimod, jeg betragter Indrømmelfen deraf fom en høj Grad af Smødetommen fra vort Standpunkt, og for mit eget Vedkommende er det ikke uden stor Betænkelfighed, at jeg er gaaet med dertil. Det ærede Medlem, der talte fidft, vilde gøre gældende, at hvad der nu her faftfættæs, er i Grunden fler ikke andet, end hvad Regeringen hele Tiden har dels forlangt, dels tilbudt, og at man alftaa ganfte fimpelt er gaaet ind paa det, Regeringen har dels forlangt, dels tilbudt; men det ærede Medlem forekommer mig her at gaa temmelig let hen over den Juriftel, der dog er mellem, om det er Statskaffen eller Kommunerne, der flulle yde Tilfuddet. Det ærede Medlem fagde, at der i Regeringens Forflag stod ikke, at der flulde indføres en Brændvinsbefattning, men kun, at naa er en faadan blev indført — og det er Folketinget jo Herre over — flulde det i Paragraffen nævnte fte, men det i Paragraffen nævnte var jo, at kun under den Forudfætning flulde Statskaffen overtage det hele Tilfud, og faa længe det ikke var fler, flulde Statskaffen kun overtage det halve Tilfud. Jeg kan alftaa ikke fe rettere, end at fom Loven nu foreligger, er der i Virkeligheden en Fordobling af det Tilfud, fom det paa Statskaffens Vegne er tilbudt at give Sygefafferne. Det er blevet gjort gældende af det Mindretal, jeg repræfenterer her i Tinget, ved tidligere Behandlinger, at vi anfaa det nødvendigt, for at hele Tilfuddet flulde paalægges Statskaffen, at der ftredes denne en tilsvarende Vækning ved en ny Skat. Dette er ikke fler, der er alftaa fler en meget stor Indrømmelfe til Flertallet i dette Ting, og jeg betragter dette faa meget mere fom en væffentlig Indrømmelfe, fom det jo maa figes, naar vi fe paa Finansloven for det kommende Aar, fom den foreligger i Øjeblikket, at det Beløb, der flal gives hertil, ikke er difponibelt, det ekfisterer ikke. Der er intet Overflud paa det foreliggende Finanslovsforflag, fom kan anvendes